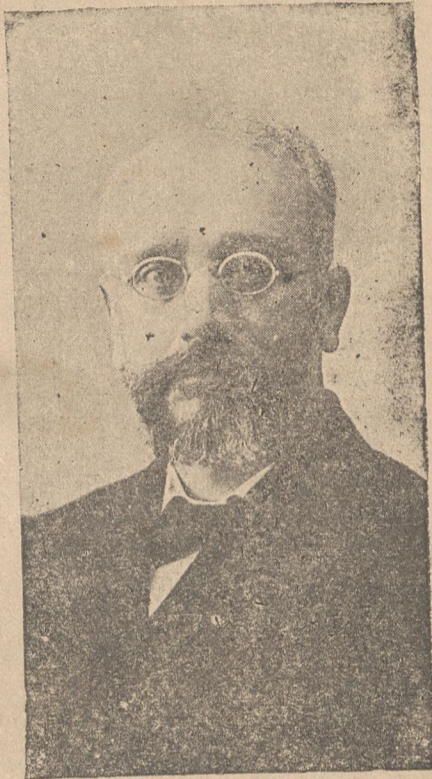

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ο Γιάννης κ' ο Μαρκῆς
μιλοῦνε κ' ἀπορεῖς.

Μ.— Τονέ βλέπεις τὸ φωστήρα ;
 Γ.— Τονέ βλέπω νᾶν καλά !
 Μ.— Ἔχε τὸ λοιπὸν τὸ νοῦ σου κ' ἄσ' τὰ λόγια τὰ πολλὰ.
 Εἶν' αὐτὸς ποῦ σ' ἔχει σώσει ἀφ' τὸ φαῦλο καθεστῶς
 καὶ σώξέπλυνε τὴ λέρα τὴ ῥωμείκη ;
 Γ.— Αὐτὸς !
 Μ.— Δὲν ὁμολογεῖς, βρὲ τέρας, πῶς μ' αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸ
 Ἐθριάμβευσε τὸ Ἔθνος πανταχοῦ ;
 Γ.— Τ' ὁμολογῶ !
 Μ.— Ἦσουν περιφρονημένους, ἄθλιε κ' ἔλεινέ
 κ' ἦρθ' αὐτὸς νὰ σὲ λαμπρύνῃ μὲ τοὺς δυὸ πολέμους ;
 Γ.— Ναί !
 Μ.— Μοῦ ἀρνεῖσαι πῶς τὸ Ἔθνος πολυδοξασμένο τόχει ;
 Μοῦ ἀρνεῖσαι πῶς ὁ νοῦς του ἔσωσε τὸ Κράτος ;
 Γ.— Ὅχι !

Μ.— Τὴν Ἀνόρθωσί του, Γιάννη, δὲν τὴν βλέπουμε καθρέφτη ;
 Ἐξανάκουσες κανεῖνε τὸ Δημόσιο νὰ κλέφτη ;
 Εἴχαμε Δικαιοσύνη μὲς τὸ Κράτος σὰν αὐτὴ ;
 Μὲς τοῦ δικαστῆ τὴν ἔδρα, ἔξανάγδες βουλευτὴ ;
 Δὲν ἠσθάνθησαν οἱ φαῦλοι τὴν βαρεῖαν του πυγμῆν
 κ' ἐμαζώχτηκε στὴν ἄκρη κάθε μασκαρᾶς ;
 Γ.— Ἀμὴν !
 Μ.— Κι' ἐπὶ τέλους θὰ σοῦ κάμω μὴν ἐρώτησι ἀπλῆ.
 Ποιὸς τὴν ἔχει τὴν Ἑλλάδα δοξασμένη καὶ διπλῆ ;
 Δίκαιος νὰ εἶμαι θέλω.
 Σ' ὄλ' αὐτὰ τὸ Βενιζέλο
 πρωτοργάτη τὸν ἀκοῦς.
 Γ.— Ἐὶς λοιπὸν τί μὲ σκοτίζεις καὶ μοῦ λὲς Γουναρικοῦς ;

Μ.— Ποιὸς σῶσε τὴν Ἠπειρὸν ; Ποιὸς σῶσε τὴ Χίον ;
 Ὁ Γουναρὶς σὴ φάλεψε ἢ φάλεψε λαχέον ;
 Ποιὸς ἔφερε τὴ δόξα μας ; Ποιὸς ἔνωσε τὴν Κρήτη ;
 Γ.— Αὐτὰ τοῦ λέω, βρὲ Μαρκῆ, καὶ τ' Ἀρειοπαγίτη
 ἀλλὰ ἐκεῖνος μῶλεγε πῶς θὰν τὰ καταφέρῃ
 νὰ γένη πρότος βουλευτὴς γὰ πείσμα τοῦ Λευτέρη.

Μ.— Δὲν σ' ἐρωτῶ νὰ μοῦ πῆς ποῖος βουλευτὴς θὰ γένη.
 Ἐγὼ τοὺς Βενιζελικοὺς σοῦ συνιστῶ ἐν γένει.
 Ἄλλ' ἂν σ' ἀρέσει νᾶρτουμε στὸ πρώτο χάλι πάλι,
 σῦρε στὴς κάλπες κούτρας καὶ ψήφα σὰ βουβάλι.
 Γ.— Γιατὶ ἐθύμωσες, Μαρκῆ, χωρὶς καμμιά αἰτία ;
 Ἦ μήπως λὲς πῶς εἰμ' ἐγὼ μὲ τὴ φαυλοκρατία
 καὶ κατὰ τοῦ Μεσσία μας πλαγίως ἀντιπράττω ;
 Ἐγὼ συσταίνω, φίλε μου, θερμῶς τὸ Γιαννουλάτο
 καὶ λέω πῶς ἂν ἔχουμε οἱ ἐκλογεῖς κεφάλι,
 στὴν κάλπη του νὰ πέσουνε οἱ ψῆφοι μας τσουβάλι,
 ποῦν' ἀνεκτίμητο παιδί, καὶ σ' ὄλα του ξιφτερί
 καὶ φίλος ἐπιστήμιος τοῦ Γίγαντος Λευτέρη.

Συνάμα λέω καὶ σ' αὐτοὺς
 τοὺς ὀπωσδήποτε κουτοὺς
 ποῦ ἐννοῖαν τοῦ πράγματος παντάπασι δὲν ἔχουνε
 καὶ βγαίνουν σὰ λαγωνικά καὶ μοῦ τὸν κατατρέχουνε,
 «βρὲς ἄλαλοι, τί κάνετε,
 ἀφοῦ καὶ δὲν λαμβάνετε
 τοῦλάχιστον ὑπ' ὄψει
 πῶς ἐρχετ' ὁ Ἄ τ ρ ὀ μ η τ ο ς σὰ φεῖδι νὰ σᾶς κόψῃ ! »

Τὸ στόμο μου, μωρὲ Μαρκῆ, μὲς ἀπὸ τὸ Σαββάτο,
 μιλεῖ γὰ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ γὰ τὸν Κοσμετάτο.
 Μ.— Ὅσο γι' αὐτὸν εἰμ' ἡσυχος. Δὲν ἔχω καρδιοχτύπι.
 Οἱ Κεφαλλῆνες πρότονε θὰ φέρουνε τὸν Πίπη,
 Ἐκεῖν' ἢ δημοαχία του
 ἀθάνατη θὰ μένη
 καὶ ἡ ἐπιτυχία του
 εἶν' ἐξασφαλισμένη.
 Κεφάλια σὰν τοῦ Πίπη μας στὸν τόπο εἶναι λίγα.
 Κι' ἀπόδειξις πῶσκέφτηκε νὰ πάη μὲ τὸ Γίγα.
 Κι' ὁ Πίπης νᾶναι βουλευτὴς στὸ πλάι τοῦ Λευτέρη,
 φαντάζεσαι τί πρόοδο στὸν τόπο μας θὰ φέρῃ.

Γ.— Τρέχω καὶ φέρνω, βρὲ Μαρκῆ, τὸν κόσμον ἄνω κάτω.
 Γαλιάντρα λὲς κ' ἐγίνηκα γὰ τὸν Ἀλιβιζάτο,
 ἂν καὶ παντοῦ εἶναι γνωστὸς κ' ὀλοῦθενε παινεῖται
 κ' ἀπ' ὄσες χάρες ἔκαμε καμμιά δὲν ξεχνεῖται.
 Τ' Ἀλιβιζάτου τ' ὄνομα καὶ ποιὸς δὲν τὸ γνωρίζει.
 Δὲν εἶν' ἐπίστρατος, Μαρκῆ, νὰ μὴν τὸ λιβανίζῃ.
 Κι' ἐμὲν' αὐτὸς μ' ἐγλύττωσε ἀφ' τῆς Βλαχίας τὸν τύφο.
 Τέτοιους ἀνθρώπους δίνε μου νᾶν τοὺς φιλῶ τὸν ψῆφο.

Μ.— Μωρ' ὄλ' οἱ Βενιζελικοὶ εἶν' ἕνας κ' ἕνας Γιάννη.
 Βάλε τους ὄλους στὴ γραμμὴ καὶ πέσ' μου ποιὸς δὲν κάνει.
 Μὴν ὁ Ἀντρέας μάλαμα δὲν εἶναι καὶ χουσάφι !
 Μὴν ὁ Σωκράτης δὲν τιμᾷ τὴ Σάμος τὰ ἐδάφη ;
 Ἦ ἀνθρώπος ἐξάρετος δὲν εἶν' ὁ Φερεντίνος ;
 Γ.— Λένε πῶς κ' ὁ Βικέντιος εἶναι δετόρος φίνος
 κ' ἀδίκως εἶπε πῶς αὐτὸς τὸ Θεοτόκη ξέρει.
 Μ.— Ἐ ! Λάθη κάνουμε κ' ἐμεῖς !
 Τοῦ τῶπα ἐκ παραδρομῆς.
 Ὁ στίγος τῶγε φέρει !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Καὶ μήπως καὶ τὸν Τσακαρδὸ ποῦν' ἔξ' ἀπ' τὸ κορδὸν,
 ὁ κῆρυξ δὲ τὸ ἐπιμᾶ καὶ δὲν τὸν καταρῶνει ;
 Αὐτὸς ἦταν ὁ προδρομὸς π' ἀρχισε νὰ κηρύττῃ
 τὴν τοῦ Μεσίου ἔλευσιν πρὶν ἐρθῇ ἀφ' τὴν Κρήτη.

Αὐτὸς καὶ τὰ παπούτσι του καὶ τὸ ραβδί του ἀκόμα
θαρεῖς πῶς ἔχουνε φωνὴ καὶ λένε γιὰ τὸ κόμμα.
κανεῖς τὸν βενιζελισμόν τοῦ Τρίκαρδου δὲν ἔχει·
κι' ἂν εἶν' ἐκτὸς συνδυασμοῦ,
ὁ νοῦς τοῦ Βενιζελισμοῦ
αὐτὰ δὲν τὰ προσέχει.

Ἐγὼ, Μαροῦ, μὲ τ' ὄνομα τοῦ Γίγα θὰ πεθάνω,
Λευτέρη θέλω καὶ ποθῶ,
μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀπαρηθῶ
καὶ τὸ Μπασιᾶ τὸ Θάνο,
ἀφοῦ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Βενιζέλου χαιρεῖ
καὶ γιὰ τὰ νομοσχέδια δεῖ τὸν εἶχε χέρι.
Ναὶ μὲν δὲν παραδέχομαι κυβέρονσι μὲ νάνους,
ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ Νησί,
καὶ θάσαι σύμφωνος κι' σὺ,
ὀλίγους βρίσκεις Θάνους.

Μ.— Μόνον ὅμως γιὰ τὸ Θάνο
τὴν ἐξαίρεσι τὴν κάνω
λόγω ποῦ ἡ μόρφωσί του τὴ στολίζει τὴ Βουλῆ.
Γ.— Μὰ συντρέχουνε καὶ λόγοι ὁπωσδήποτε πολλοὶ
ποῦ καθὼς θὰ ξεκινήσης
γιὰ νὰ μπῆς στὴν ἐκκλησιᾶ,
δύσκολα θ' ἀποφασίσης
νὰ μανρίσης τὸ Μπασιᾶ.

Βεβαίως δὲν ἀνέχομαι σοῦ ἐπαναλαμβάνω,
ν' ἀρήσουμ' ἕνα Γίγαντα γιὰ ναῦρουμ' ἕνα νάνο,
ἀλλ' εἰδικῶς σκεπτόμενοι περὶ ἀνιπροσάπων,
πρέπει νὰ κοσινίζουμε τὰ πράγματα στὸν τόπον.

Καὶ ἰσχυρίζονται τινὲς
καὶ λένε πῶς κι' ὁ Τετὲνὲς
εἶναι γενναῖα φύσις.

Μ.— Καὶ μήπως σ' ἀπαγόρευσα νὰ πᾶς νὰ τὸν ψηφίσης;
Ὅλοι καὶ φίλοι ἄριστοι καὶ πατριῶτες εἶναι
καὶ σὺ π' ἀνὸ ρ θ ω σ ι ν ζητᾶς,
χωρὶς ἐμένα νὰ ῥωτᾶς,
ἔχεις μυαλὸ καὶ κρῖνε !

Γ.— Νὰ μοῦ πῆς ἀπροκαλύπτως ποιὸν νομίζεις θετικόν ;

Μ.— Ἐγὼ ψύχωσι βρὲ Γιάννη μὲ τοὺς Βενιζελικούς.
Τοῦ Λευτέρη, ὡς γνωρίζεις,
τὴν ἀνύψωσιν ποθῶ
κι' ἂν πτύχη κι' ὁ Παῖζης
δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ.

Μοναχὰ τοὺς Βενιζέλους θεωρῶ ἰσχυροτάτους,
Δι' αὐτοὺς θὰ ἐνεργήσω,
κι' ἐν ἀνάγκῃ θὰ ψηφίσω
καὶ τοὺς δύο Χαριτάτους !

Γ.— Ὅσο γιὰ τὸ Νικολάκη
δὲ φοβώμαστε, Μαροῦ.
Πάντες οἱ ἀγροφυλάκοι.
κι' ἅπαντες οἱ κηπουροὶ
ἐνδομύχως τὸν λατρεῖουν
γιὰ τὴν ἀγροφυλακίαν
καὶ κουκιὰ τοῦ μαγερεῖουν
μοναχὰ οἱ μπιστικοὶ.

Μ.— Ὅπως οὖν συγκεχυμένον
εἶν' τὸ πρᾶγμα λιγούλακι.
Πρόβατα μετὰ ποιμένον
ἀπειλοῦν τὸ Νικολάκη.
Πιθανότητες κι' ἐλπίδες
νᾶρης γιὰ τὸ Νικολῆ.
Κι' ἂν τὰ πρόβατα κι' ἡ γίδες
καταφέρουνται πολὺ,
οἱ καλοὶ νοικοκυρατοὶ κι' οἱ κακοὶ
ποῦ ἴδωμε βελτιωμένα
τὰ χωράφια τὰ σπαρμένα
μὲ τὴν ἀγροφυλακίαν
δὲν ξεγάνουμε ποτὲ μας τὸ θεσμὸ τοῦ Νικολῆ,
ποῦ ζημιώνει δεκαπέντε καὶ χιλιάδες ἀφελεῖ.

Μὰ κι' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τόσους τῶν ἀγροφυλάκων νόμους,
μοναχὰ ὁ Χαριτάτος
ὑποχρέωσε τὸ Κράτος
νὰ μᾶς φτιάσῃ τόσους δρόμους.

Κι' ὅσο ἔργα τέλος πάντων βλέπεις μεσ' τὸν τόπο νᾶναι
κι' ὅλα τὰ τηλεφωνεῖα ποῦ τ' ἀκούς καὶ κουνουνᾶνε,
ταῖς πρεσβείαις Χαριτάτου ἐγινήσανε, Μαροῦ,
καὶ κανένας τὴν ἀλήθεια νὰ τὴν κρύψῃ δὲν μπορεῖ.

Μ.— Ἀὐτὸ λοιπὸν πῶς Βενιζέλοι θὰ πιτύχουνε κορδόνι ;

Γ.— Προσοδοκῶ. Οὐ μὴν ἀλλὰ,
ἀνακρινωθὲν τοῦ Δήμου ἐπισήμως βεβαιώνει
πῶς ἡ πτέρυξ προελαύνει τοῦ κυρίου Πιταλά.
Ἄλλη δὲ πληροφορία ἀπὸ θετικῆ πηγῆ,
λέει πῶς ὁ Μιλτιάδης προελαύνει στὸ Πυργί
κι' ὁ Κουτσὸς μὲ τὸ ραβδί του ποῦ τὴ Σάμο διοικεῖ,
τὸ Γυαλὸ φυλάει κάτω,
ποῦ τορπύλες Γιαννουλάτου
τριγυρίζουνε κι' ἐκεῖ.

Ἄλλὰ καὶ πληροφορία ποῦ πολὺ νὰ τῆς πιστεύσης
βεβαιοῦν ὅσους πεινᾶνε
πῶς ταχέως ἀρχινᾶνε
καὶ αἱ διαπραγματεύσεις
τῶν Δ υ ν ἄ μ ε ω ν, Μαροῦ,
Καὶ αὐτὰς ἀνυπομόνως
(ἔνεκα κακὸς ὁ χρόνος)
ὁ κοσμάκης καρτερεῖ

Εἶναι μὲν Φιλελευθέρω
παρ' ἡμῖν καὶ παρατέρω
τῶν συμπολιτῶν ἡ γνώμη,
μ' ἀκαθόριστος ἀκόμη
εἶν' ἡ θέσις τῶν πραγμάτων.

Κι' ἔνεκα ποῦ σημασίαν ἔχει ὁ ἀγὼν σπουδαῖαν,
ἔχουν ὅλοι τὴν ἰδέαν
τῶν σαφῶν ἀνταλλαγμάτων !

Κι' ἂν αὐτὴν τὴ νέκρω βλέπεις κι' ἕνα ζήτω δὲν ἀκούς
μήτε γιὰ Φιλελευθέρους μήτε γιὰ Γουναρικούς,

Κι' ἂν τοῦ κόσμου τοῦ καυμένου
δὲν τοῦ καίγεται καρφί,
τὴν οὐδετερότητά τους πάντες ἀφογον τηροῦνε
ἔνεκα ποῦ καρτεροῦνε
ἀνταλλάγματα σαφῆ.

Δύσκολα σὲ τέτοιες ὥρες καὶ δεινὲς στενοχωρίες,
μᾶς τυχαίνουν εὐκαιρίες.

Κι' ἂν ἐχάσαμε τὴ μία τότες μὲ τὰ Δαρδανέλλια
κι' ἐσταθίχαμε κουτοὶ,
ὑποθέτω συμπολίτη πῶς θὰ ἤμαστε γιὰ γέλια
ἂν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ ἀφ' τὰ χέρια μας κι' αὐτὴ !

Μὴν ἐκφράζεσαι καθόλου πῶς καὶ ποιόνε θὰ ψηφίσης.

Ἐνεκα τῶν γεγονότων,
νὰ ἐπιδιώξῃς πρώτον
σχιστικὰς συνεννοήσεις,
καὶ κατόπιν νὰ ἐξέλθῃς ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν,
πρόβατον συμμαχικὸν !

Ἄσ' τὰ φρονήματα ! Τραγουῦδα μόνον
μαζὺ μ' ἐμένα ποῦ τραγουδῶ :
ἐν ταῖς ἡμέραις τόσων ἀγῶνων
τι ψηφοπόλεμος θᾶναι κι' ἐδῶ !

Τρέχουν οἱ πρέσβεις ἀπάνου κάτω
καὶ ποῦ τὴν ὄρα καὶ τὴν ὄρα
μὲ ὑποβρυχία τῶν Γιαννουλάτου
καὶ τὴν ὄρα καὶ τὴν ὄρα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΕΘΡΟΝΙΩΝ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ

Βασιληά μας τιμημένε!
Φῶς τοῦ Ἔθνους μας γλυκὺ!
Βασιληά μας γλυτωμένε
ἀπὸ χάρι Θεϊκῆ,

Χρόνοι Ρήγα νὰ περνᾶνε
κί ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ
ἢ ζωὴ σου πάντα νᾶναι
σὰν τ' Ἀπρίλη τὴν αὐγὴ,

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ὁ Μαρῆς κί ὁ μπάρμπα Πιέρος,
συζητοῦν ἰδιαιτέρως.

M.— Τί χαμπάρια μπάρμπα Πιέρο;
Π.— Ποῦ μὲ ξέρεις;

M.— Ποῦ σὲ ξέρω;
Μέσ' τὸ πικρὸ παῖζι
ποιὸς τοῦ Πιέρου δὲν γνωρίζει
τὸ κεφάλι τὸ ψαρὶ;

Π.— Τί ζητᾶς νὰ σὲ χαρῶ;
M.— Τὴν φιλιὰν μου σιὸρ Πιέρο
ἔρχομαι νὰ σοῦ προσφέρω
καὶ νὰ σοῦ διασαφίσω

πλήρης ἐνθουσιασμοῦ,
πῶς κί ἐγὼ θὰ σὲ ψηφίσω
καὶ ὁ Γιάννης μετ' ἐμοῦ.
Π.— Τράβα κάνε μου τὴ χάρι
κί ἄφησέ με ποῦμαι ψάρι.

Ψάρι τοῦ Πλατὸ Γιάλοῦ,
M.— Μπάρμπα Πιέρο μου σαῖνι,
ἄσ' τὴ μετριοφροσύνη
καὶ σὲ ξέρουμε κί ἄλλοῦ.

Τέτοιος κομματάρχης εἶσαι
καὶ θαρρεῖς πῶς ἀγνοεῖσαι;
*Ἄλλως τε μικρὸ τὸ μέρος,
μὲ ὀλίγους δουλευτὰς
καὶ πασίγνωστος ὁ Πιέρος
ἔχει γίνεи κατ' αὐτὰς.

Κί εἶσαι πρὸ πολλοῦ, Πετράκη,
ἀντιβενζελικός;
Π.— Ἐνεκα τοῦ Βιτσεντζάκη
γίνομαι Γουναρικός.
M.— Τέλος πάντων ἔχω χρέος
λόγω πιῦσαι Ληξουραῖος
καὶ πολὺ σὰς ἀγαπῶ,

ὅ,τι δύναμαι νὰ κάνω
καὶ στήν κάληψή σου ἀπάνω
ἐν ἀνάγκῃ νὰ κοπῶ.
*Ὅπου πάω μπάρμπα Πιέρο,
τ' ὄνομά σου τ' ἀναφέρω
κί ἐξηγῶ στοὺς ἀνομάτους
πῶς ἀφ' τοὺς Ἰακωβάτους
τοὺς ἀθάνατους κρατιέσαι.

Π.— Καὶ τοὺς πείθει;
M.— Δὲν θαρρεῖσαι!
Δὲν τ' ἀκοῦν οἱ μασκαράδες!
M' ἐρωτᾶ κάθε φτωχὸς
ἐὰν ἔχετε παράδες,
καὶ δὲν ἔχεις δυστυχῶς!

M' ἔλον ταῦτο μπάρμπα Πιέρο
ἔχω λάβει κάθε μέτρο
μὴ μπορέσω καὶ σὲ μπᾶσω.
Σὲ συσταίνω καὶ στήν Ἄσσο,
σὲ συσταίνω στὸ Πυργί,
κί ἄν' στὰ τμήματα ἐν Πάλλῃ
σοῦ τοῦ εἴξουνε τσουβάλι,

Ἡ ΧΑΡΑ ΜΑΣ

Ἀπ' τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
μὲ ἀκόρη ἀγνή προβαίνει
μέσα στὴ γαλανόλευκη σημαία
μας ντυμένη.
Σχίζει μὲ τ' ἄσπρα τῆς φτερὰ
τὸν γαλανὸν αἰθέρα
καὶ λάμψι χύνει ὀλόγλυκερα
στὸν κόσμον πέρα, πέρα.

Εἶν' ἡ χαρὰ τοῦ Ἔθνους
μας πῶπέταξ νὰ φθάσῃ
σὰν αἰετὸς στὸν οὐρανὸ,
τὸν Πλάστη νὰ δοξάσῃ.
N' ἀνάψῃ ἐμπρὸς στὸ θρόνον
τοῦ δλόχρουση λαμπάδα
π' ἀπὸ καιρὸ ετοίμασε
νὰ στελεῖ ἡ Ἑλλάδα.
Nὰ φέρῃ ἀφ' τὸν παράδεισον
ἕνα δροσάτο κρῖνον
γὰ τὸ χρυσὸ μας Βασιληά,
τὸ Μέγα Κωνσταντῖνο.

Σὰ μάνα ἡ Πατρίδα
μας μὲ πόνο στήν καρδιά της,
δεήθηκε στήν Παναγιά
στὸν Κωνσταντῖνο τὴν ὕμνη
νὰ δώσῃ καὶ νὰ λυπηθῇ
τ' ἀγαπητὰ παιδιὰ της.

Καὶ ἡ φωνὴ της ἔφθασε
στὸν οὐρανὸ ἐπάνω
κί εἶπ' ὁ Θεὸς « Ἑλλάδα
μου τὸ Βασιληά θὰ γράνω.
Κί ἐγὼ ποῦ εὐρισκόμουνα
στὸν πόλεμον μαζὺ του,
τὸν εἶδα! καὶ γι' ἀνταμειβῆ
χαρίζω τὴ ζωὴ του! »

Δέξου λοιπὸν στὸ θρόνον
σου, Θεέ μου, τὴν χαρὰ
μας βγαλμένη ἀφ' τὰ στήθη
μας κί ἀπὸ τὰ δάκρυά μας,
καὶ πῶς νὰ δοῦμε γλήγορα
στ' ἄλογο ναβαλάρη
τὸ λατρευτὸ μας Βασιληά,
τὸ μόνο μας καμάρι!

Nὰ πάρουμε παρηγοριά,
ἀνάσσει, ἐλπίδα!
Nὰ δοῦν τ' ἀδελφια
μας χαρὰς,
ποῦ ζοῦν σὲ μαῦρες
συφορὲς
στὴν ποτισμένη μ' αἵματα
καὶ σκιάβα μας Πατρίδα!

Π. Β.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ἡ πανύγυρις
στά Σίσσια,
δίχως κέφι
καὶ μεθύσινα.

Τὸ λοιπὸν παιδιὰ
κί ἐφέτο,
τοῦ Μαγιοῦ τῆς δεκαπτά
καὶ κατὰ τὰ εἰωθότα
κί ἔπως λένε τὰ γραφτὰ,
ἔγινε τὸ πανηγύρι
τῶν Σισσιῶν τὸ τραγὸ,
ὄχι ὅμως μὲ τὸ κέφι
*κείνο τὸ παντοτεινὸ.

Ἐκεινήσαν ἡ Εἰκόνες
ἀφ' τὸ Κάστρο τὴν αὐγὴ,
πάσο, πάσο, μία, μία,
μὲ μεγάλη ἀθυμία
καὶ μὲ νεκρικὴ σιγὴ.

Κάτωχρος καὶ μαραμένος
θῆκε κάθε Καστρινὸς
κί εὐθymος ἦταν μονάχα
ὁ παπᾶς ὁ Ρωμανός,
π' ἀρχινάει τὸν κανόνα
θυμάζων τὴν Εἰκόνα
ψάλλον κατασκευαστῶς,
τὰ εἰρηνικὰ διαβάζει
καὶ καθέναν τὸν κυττάζει
ἀπελπὶς καὶ νησιτικός.

Ἐβγήκανε κί ἡ Καστρινὸς
ὅλες μὲ τοῦ καλοκαιρινὸς
ἄσπρες τοὺς τουαλέτες,
ἔβγησαν καὶ σαραντατρεῖς
νομίζω κασσελέτες
κί ἔπως ἐκατεβαίνανε
κάτου στὸ κατηφόρι,
ἐσυγκρουστήκαν' ἄξαφνα
δὺο κασσελετοφόροι.

Ὁ Βλάχος ὁ ἐπίτροπος
τ' Ἀγίου Σπυριδώνου,
εἶχε τὴν κασελέτα
τοῦ ὀρθῆν ἐπὶ τοῦ θρόνου,
π' ἀπὸ τὸν Ἄη Θόδωρο
κί ὁ Καραγιόζης πάει
καὶ παραπλεύρως πρὸς αὐτὴν
κί αὐτὸς τὴν ἀκουμπάει.
καὶ τρέχει τότε μὲ θυμὸ
καὶ τὴν πετᾶ ὁ Βλάχος
λέγοντας, τὸ προνόμιόν
πῶς τῶχει αὐτὸς μονάχος.

Κεραμησιάνες καπαλῆς
Γραυλοπερατοπούλες,
μυρμηκιδὸν στῆς Μαυρολῆς
ἐπεριμέναν ὀδὲς.
Κί ἦταν καὶ μιὰ Περάτενα

πῶκυρθε τὴν χαρὰ
της ἔνεκα ποῦ τὴν ἔχασε
φρέσκα τὴν πεθερὰ της.
*Ἄνδρες δὲν ἦταν πολλοὶ
π' ὁ ἔρωτας νὰ παίξῃ.
*Ἦταν μόνο τρεῖς Τραυλοὶ
καὶ τρεῖς Περάτες ἔξη.

Καραβισιάνες παρακεῖ
στ' Ἀδράκι καὶ στὸ Βάμμα,
καὶ ποῖτ' λιθάνι, ποῖτ' κερὶ
γὰ Κεῖνον ποῦ δὲν μπορεῖ
ὅλες ἐφέρναν τάμα.
*Ἄνδρες ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρους
εἶδα μεσ' τὸ λιοστάσι.
*Ὅλοι τυροῦν οὐδέτεροι
τοῦ Γούναρη τὴ στάσι.

Στὰ Πορισράτα τὰ αὐτὰ,
τὰ ἴδια στὰ Μουσατά,
τὰ ἴδια καὶ χειρότερα
στά Βλαχοσιμωτάτα.
Καὶ στὸ Λουρδᾶ κατήφεια
καὶ νέκρα καὶ μαρᾶζι,
ἔνεκα πῶκαϊέστρεψε
τ' ἀγγούρια τὸ χαλάζι.

Γενικῶς κ' ἀνεξαιρέτως
τέλος πάντων στὰ χωριὰ
ἐδασίλευε ἡ νέκρα
κί ἔλαμπ' ἡ κακομοιριὰ,
κί ἀκλουθούσανε τὸ θρόνον
λίαν μελαγχολικοὶ
ἔσοι πᾶνε κάθε χρόνο
κί ἀκλουθᾶνε τακτικοί.

Τὸν Πετρή τὸ Στεφανάτο
σ' ἕνα γάϊδαρον βαρβάτο
ποῦ τοῦ ἔλειπ' ἡ ἄρᾶ,
ὁ λαὸς τὸν ἐθεώρει
ποῦρθε μὲ τὸν κουτσονόρη
κ α π ν ι σ μ ε ν ο ς
στά γερά,
κί ἄρχισε νὰ κάνῃ φόρτσες
δεξιὰ κί ἀριστερὰ.

*Ἄλλ' ὑπερμεσᾶντος Μᾶη
ξάφν' ὁ γάϊδαρος χουμάει
μέσα στὰ λιοστάσια πάει
κί ἀρχινάει τῆς κλωτσιῆς,
κί ἀπὸ δ'ὼ κί ἐκεῖ κουτράει
ὁ Πετρή τῆς σκαλωσιῆς
καὶ χωρὶς νὰ λῆμε λόγια
πῆε βράδου στήν τσιμὴ
μὲ τὸ κούτελο σπασμένο
καὶ κουτσὸ τῆς κλωτσιῆς.

Ἦσαν ὁ Γιάννης καὶ ἡ γυνὴ
ἀπὸ τὰ Μυτακάτα
ποῦ ὑπερβαίνει τὸν Παστέρ
κατὰ τοῦ διφθερίτη

κί ὀλημερὲς στήν ἀγκαλιὰ
ἐκράτιε τὴν κανάτα
καὶ μόλις ἐξενέρωσε
τὸ χάραμα τὴν Τρίτην.

Ὁ Ταλαρᾶς εὐρέθηκε
πρῶτ' πρῶτ' κοντὰ μου,
παχὺς καὶ γιγαντώσωμος
εἶδος Ἴπποποτάμου,
ἀπᾶ σ' ἕνα πανύψηλο
ἀνέβηκε μουλᾶρι
κί εἶχε καὶ τὴν καράφλα
τοῦ ἠλεχρικό φανάρι.

*Ἐκστατικοὶ ἐμείνανε
καὶ ἀποροῦσαν ὄλοι
γὰ τὴν οὐδετερότητα
πῶδειξε τ' Ἀργαστόλι.
Μονάχα δύο ἄμαξες
ἦρταν ἀπὸ τὴ χώρα,
ἔνεκα ἡ κατάστασις
κί ἡ φτώχεια πῶχει τώρα.
Καὶ κρῖνω καὶ φαντάζομαι
γὰ τοὺς Ἀργαστολιώτες,
πῶς καρτεροῦνε τσ' ἐκλογαῖς
μὲ τοῦ ταλαροῦτες.

Γρηῆς, κοπέλες, γέροι, νηοί,
λὲς κί ἐξεχάσαν οὐλοὶ,
στὴν ἐξαισία καλλονῆ
τοῦ Σπύρου τοῦ Βλαχοῦλη.
Τὰ μάτια τοῦ σὸν πέρδικας
το πρόσωπο φεγγάρι,
τὰ δόντια τ' ἄσπρα καὶ μικρὰ
σὰν τὸ μαργαριτᾶρι!
Μᾶς ἦρτε στήν πανήγυρι
κί αὐτὸς νὰ κάμη ζεῦκι
ἀπάνου σ' ἕνα γάϊδαρον
μ' ἕνα σακκὶ γὰ πεῦκι.

*Ἐφέτος ὁ Ἠγούμενος
εἶν' ἄξιος ἐπαίνου
καὶ μπράβο του ἀναφωνῶ
κί ἐγὼ τοῦ Ἠγουμένου
π' ἔσοι ἐπήγανε φτωχοὶ
κάτου στὸ Μοναστήρι,
σ' ὅλους ἀβέρτα παραχῆ
εἶχε στὸ ψωμοτύρι.

Καὶ τέλος ἡ πανήγυρις
τῆς τόσης εὐθυμίας
ἐφέτος ἦταν ἄδοξος
καὶ ἄμορφος μεμίας.
Καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσι
καὶ σκέψῃ μερικῶνε,
τὴν ἔφερε ἡ γρουσουζιά
τοῦν Κυβερνητικῶνε.

Τὸ ριζικό τοῦ Γούναρη
τοῦ Μπαλτατζῆ τὸ πόδι,
π' ἀποτυχία ἔφερε
σ' ὅλα τὴ ιδεώδη
καὶ μᾶς ἐπεριφρόνησαν
σὲ Λόντρες καὶ Παρίσια
ἀβάσκανε καὶ τὴν χαρὰ
πῶδλέπαμε στὰ Σίσσια!

Μόλις ἐξέλειψ' ἡ Πυγμῆ
κί ἦρταν ἐτοῦτ' εἰς πειραμτοί,
αὐτὸ παρατηρεῖται.
Ματακριθαίνει τὸ ψωμὶ
κί ὁ κόσμος ὑστερεῖται
εὐκόλως μὴ δυνάμενος
νὰ θρίσκη τὰ καρβέλια
ἔπεσε περονόσπορος
κί ἐχάλασε τ' ἀμπέλια,
ἔπεσε τύφος, ἀστρακιά
κάθε λογῆς ἀστένια
καὶ ἔλ' αὐτὰ μὲς τᾶφεραν
τοῦ Γούναρη τὰ γένια.

Κί ὡς νὰ μὴν ἐφθάναν αὐτὰ
καὶ νὰ μᾶς ἦσαν λίγα,
ἐν ταῖς ἡμέραις ἀφελῶν
ἐννέα φεῦ! ἀμαρτωλῶν,
ἀπὸ γουκὶ νὰ χάσομε
τὸ λατρευτὸ μας γάϊδα!

Κί ἄλλὰ κινεῖται χάρις
νὰ πῶς
μὲλις ἐπὶ τὸν κοῦτσον
ὁ Γούναρης κί ὁ Νεράτος,
ἀναθεματίζοντες τὴν προκοπὴ
τοῦ βλέπομε στὸ Κράτος!

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

